

BESKÄNKT, a. 1. Öfverlastad med starka drycker. Brukas helst med adverbet *väl*. *Han var vid tillfället b., väl b.* — *Syn.* Se *Drucken*.
Anm. Är ej part. pass. af *Beskänka* (se föreg. o.), utan kommer af *Skänka*, I.

BESKÄRA, v. a. 3. I. (böjes som *Skära*) 1) Skära eller klippa något rundt omkring eller i kanterna, för att jemna, putsa, rensa, o. s. v. *B. kläde, läder, papper, mynt, nyttjutna stilar, träd och buskar.* — 2) *B. en häst*hof, verka densamma. Se *Verka*, II.

BESKÄRA, v. a. 2. II. Tilldela. Säges om Försynen och ödet. *Se, hvad Gud oss b-rt! Vi böra nöjas med hvad ödet oss b-är.* Brukas isynnerhet ofta i part. pass. *Beskärd* tillsammans med *Del* eller *Lott*, t. ex.: *Vara nöjd med sin b-rda del. Gifva någon sin b-rda del. Han fick sin b-rda lott.* — *Syn.* Se *Gifva*.

BESKÄRANDE, n. 4. Handlingen, då man beskär (för begge verberna).

BESKÄRBRÄDE, n. 4. Bräde, hvarpå bokbindare jemnskära arken af en bok, som skall inbindas.

BESKÄRHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. (handtv.) Hyffel, som nyttjas till beskärning.

BESKÄRKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. (handtv.) Knif, som nyttjas till beskärning.

BESKÄRM, n. 5. Se *Beskydd*.

BESKÄRMA, v. a. 1. Se *Beskydda*.

BESKÄRMANDE, n. 4. I. Handlingen, då man beskärmar, beskyddar.

BESKÄRMANDE, n. 4. II. Handlingen, då man beskärmar sig. — *Syn.* Se *Klaga*.

BESKÄRMARE, m. 5. Se *Beskyddare*.

BESKÄRMA SIG, v. r. 1. (pop. o. fam.) Högeligen beklaga sig. *B. sig öfver något.* — *Syn.* Se *Klaga* (öfver).

BESKÄRNING, f. 2. 1) Handlingen, då man beskär; se *Beskära*, I. *B. af träd och buskar, läder, pergament, mynt, hästhoftar, nyttjutna stilar, o. s. v. Vinrankors b.* — 2) Sättet, huru något blifvit beskuret. *Den der b-en är väl, illa gjord.*

BESLAG, n. 5. I. 1) Till prydnad eller styrka påsat stycke af metall (jern, messing, silfver eller guld). *B. på en bössa, en koffert, en dörr, ett fönster, på hjul, dosor, piphufvuden, o. s. v. Sätta b. på något.* — 2) (kem.) Öfverdrag på kärl, som skola utsättas för en högre temperatur.

BESLAG, n. 5. II. 1) Den laga handling, hvarigenom vederbörande myndighet bemäktigar sig förbudet gods eller genom brott förverkad egendom, eller på förhand sätter sig i besittning af saker, som äro tvist underkastade eller kunna tjena till bevis på en förbrytelse. *Lägga, göra b. på något. Lägga b. på en tilltalad eller skuldsatt persons egendom, på kontraband, förbudna böcker, skepp, o. s. v.* — *Syn.* Konfiskation, Embargo, Seqvester. — 2) Gods, som sålunda blifvit taget. *Huru stort är b-et? — Ss. B-s gods, -stillfälle.*

BESLAGARE, m. 5. Lägre tjänsteman, som å lagens vägnar gör beslag på kontraband, o. s. v.

BESLAGAREANDEL, m. 2. Den andel i värdet af beslagsgods, som enligt lag tillkommer beslagaren.

BESLAGSANSPRÅK, n. 5. *Anhålla under b.*, lägga beslag på.

BESLAGSGILL, a. 2. Som lagligen kan tagas i beslag.

BESLAGSKARL, m. 2. (i lägre stil) Se *Beslagare*.

BESLAGSLINA, f. 1. (sjöt.) Se följ. ord.

BESLAGSSEJSING, m. 2. (sjöt.) Benämning på de vid hvarje råk fastade, platta, afsmalnande sejsingar, medelst hvilka seglen beslas.

BESLAGSSPIK, m. 2. Spik, som begagnas till beslag.

BESLUT, n. 5. 1) (enskilt) Den själens handling, hvarigenom viljan bestämmer sig att verkliggöra någonting, som varit påtänkt. *Fatta, taga, verkställa, utföra ett b. Det är mitt fasta b. Han har nu tagit sitt b. Jag har mycket funderat på den saken, utan att kunna komma till något b.* — *Syn.* Afgörande, Bestämmande, Föresats, Rådslag, Parti. — 2) (offentligt) Afgörande angående en sak, hvaruti flere rådslående personer slutligen stanna; äfv. afgörande af en myndighet, vare sig att den består af en eller flera personer. *Församlingens ledamöter fattade det b., att . . . Kyrkomötenas b. Konungens b. är nu känt. Hvilket b. har konseljen fattat? Saken beror på domstolens b. Hvad domstolar och embetsverk beträffar, är Beslutet den handling, som föregår det slutliga formella Utslaget.* — *Syn.* Afgörande, Dekret, Allmän öfverenskommelse, Förklarande, Dom, Utslag. — 3) (mindre bruk) Se *Slut. Detta blef b-et på allsammans.*

BESLUTA, v. a. 1. o. 3. (böjes som *Sluta*) 1) Fatta beslut (i bem. 1 o. 2). *Hvad har man b-t öfver mig? Han har b-t bygga ett hus. Vi bestöto all genast resa. Jag har nu b-it, att det skall ske. Det är svårt att b. om, angående, öfver något, i en sak, innan man noga känner allt, hvad dermed äger sammanhang.* Brukas stundom absolut, t. ex.: *Har du b-t ännu?* — *Syn.* Fatta, taga ett beslut, Föresätta sig, Bestämna, Stadga, Fastställa, Dekrera, Befeiva, Berama. — 2) (föga brukl.) Se *Sluta*. — 3) (gam.) Innesluta, fånga. — *B. sig*, v. r. Fatta beslut. *Vi bestöto oss för honom, för den utvägen, för att resa. Han har ändligen b-it sig till att fara. Har han b-at sig ännu?*

BESLUTFÖR, a. 2. (om domstol eller beslutande myndighet) För tillfället så fulltalig, som fordras, för att få fatta ett gällande beslut (i bem. 2).

BESLUTSAM, a. 2. 1) Som i svår belägenhet lätt och hastigt fattar sitt beslut. *En b. man. Vara b.* — *Syn.* Rask, Modig, Oförfärad, Oförskräckt, Behjertad. — 2) Som röjer beslutsamhet. *B. handling, min, uppsyn.*

BESLUTSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara beslutsam (i bem. 1).

BESLÅ, v. a. 5. (böjes som *Slå*) 1) Sätta beslag på. Se *Beslag*, I. *B. med jern, messing, guld, silfver. B. med plåtar, bleck, stift. B. en port, en dörr, ett fönster, en koffert, ett skrin, ett hjul, o. s. v.* — 2) (byggn.k.) Till skydd emot luften och för längre bestånd öfvertäcka ytan af något med ett dertill passande ämne. *B. med bräder, ler, murbruk, kalk, o. s. v.* — 3) (kem.) Förse kärl med beslag (se *Beslag*, I, 2). — 4) (sjöt.) a) Göra fast med råband eller sejsingar. *B. segel, se Berga, 4.* — *B. för det lösa*, att tills vidare, värdslost eller hastigt, fastbinda något. — b) *B. ett skepp med koppar, se Förhyda.* — 5) (fig.) *B. med osanning*, öfverbevisa derom. *B. någon med dess egna ord*, öfverbevisa någon &c.

BESLÅENDE, n. 4. Handlingen, då man beslår.

BESLÅGTA, v. a. 1. Se *Befrynda*.